

Gammel Else

Af Valdemar Kjærgaard

Hun var Enk, lisaa læng tebaag æ ka hov,
hun havd en Kykken aa en jenle Stov
ledt vejsten mi Hjemmen i en juerløs hus
der laa saa baar med æ Vejstens.
Der var snaar ingen Hav a nuer Slavs Lig
aa et engang Ly af en Kålgordig.

Som Dreng ku æ staa snaar i Timevis
aa si, naar hun revit æ Revlingris,
aa naar det var fær, saa band hun med sim
a Ravter sammen, saa det bløv te en Lim.
Hun hajd alti traant, det er et saa sær,
for hun fek et ret manne ører for hver.

Si Ljøng slæbt hun sel hjem derud fræ æ Klet
i Børringer saa stuer, te æ trovr snaar et,
te der var ret manne, hverken laant helle nær
der vil bry sæ om saan Børring aa bær.
Naar vi sto om æ Avten der vejsten om
for aa si, om Else no snaar ku kom,

var det føst, vi so, en Børring saa stuer,
der so ud, som den sel skrej hen ad æ Juer,
- sel var hun klein aa et ret stuer.

Aa saa kun hun bodde kaar aa spind,
aa al di Hoser, som hun ku bind.
Naar æ sto aa so, te hund spand ve æ Rok,
hajd æ næm ve aa glem aa si o æ Klok.

Hun var fatte, men alti tefreds aa glaa,
- no er det snaar læng sin, æ Rok gik i staa,
men Verden vil nok si ledt bejer ud i Daa,
hvis der var nøj fler a hinne Lig.
No hviler hun baagved æ Kjærgordig.
Det var en Skam, vi glemte a sæt en Krom Sten
der, hvor Else no hviler si Ben.
Men en Pust fræ æ Klet mæ æ Vejstenvind
ska no aa da nok hinne Gravsted find.

Kilde: Sydthy Årbog 1988, side 22.